

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

	bót Publicznych o postępowaniu zakładów pracy przy ściąganiu wkładek na rzecz funduszu bezrobocia	210
Poz.: 114	Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 18 lutego 1926 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie dodatkowych wynagrodzeń nauczycieli za czynności nie związane ściśle z ich stanowiskiem	211
115	Sprawiedliwości z dnia 8 lutego 1926 r. w sprawie zwinięcia sądu pokoju w sądzie powiatowym w Tucholi	212

100.**Rozporządzenie Rady Ministrów**

z dnia 10 lutego 1926 r.

zmieniające niektóre postanowienia rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o wykonaniu ustępu 3 art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej.

Na zasadzie ustępu 3 art. 116 ustawy z dnia 17 lutego 1922 roku o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21, poz. 164) w brzmieniu, ustaloną ustawą z dnia 22 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. № 129, poz. 920) zarządza się co następuje:

§ 1. W § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o wykonaniu ustępu 3 art. 116 ustawy o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 64, poz. 630) wprowadza się następujące zmiany:

Po ustępie pierwszym wstawia się nowy ustęp treści następującej:

„W odniesieniu do urzędników, pełniących służbę w województwie śląskim, termin, od którego w myśl punktów b) do f) ustępu pierwszego liczy się wstecz czas pozostawania w państwowej służbie cywilnej, ustala się na dzień 1 lipca 1925 r., 5-letni zaś czasokres pozostawania w państwowej służbie cywilnej, przewidziany w p. d) ustępu pierwszego skraca się na 3-letni”.

W ustępie drugim w miejsce słów: „punktów a) do f)” wstawia się słowa: „zawarte w poprzednich ustępach”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów

i Minister Spraw Zagranicznych: *Al. Skrzyński*Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Raczkiewicz*Minister Spraw Wojskowych: *Żeligowski*Minister Sprawiedliwości: *Dr. S. Piechocki*Minister Skarbu: *J. Zdziechowski*Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: *St. Grabski*Minister Przemysłu i Handlu: *Osiecki*Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych: *Kiernik*Minister Kolei: *Chądzyński*Minister Robót Publicznych: *N. Barlicki*Minister Pracy i Opieki Społecznej: *B. Ziemięcki*Kierownik Ministerstwa Reform Rolnych: *Radwan***101.****Rozporządzenie Rady Ministrów**

z dnia 10 lutego 1926 r.

o regulowaniu cen przetworów zbóż chlebowych, mięsa i jego przetworów oraz odzieży i obuwia przez wyznaczanie cen.

Na mocy art. 1 p. c. ustawy z dnia 29 grudnia 1925 r. o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku (Dz. U. R. P. z r. 1926 № 1 poz. 2), zarządza się co następuje:

§ 1. Ceny na mąkę, pieczywo, mięso, słoninę, smalec i wyroby masarskie, jako też na odzież i obuwie mogą być wyznaczane na zasadzie kosztów produkcji i gospodarczo usprawiedliwionych kosztów wymiany w myśl przepisów niniejszego rozporządzenia, o ile zajdzie tego potrzeba dla zapobieżenia i przeciwdziałania zwyżce cen.

§ 2. Zarządy gmin miejskich, wydzielonych z powiatowych związków komunalnych, liczących ponad 15.000 mieszkańców gmin miejskich województw: krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego i gmin miejskich województw: poznańskiego i pomorskiego oraz, za uprzednią zgodą wojewódów, zarządy wszystkich innych gmin miejskich i gmin wiejskich mogą wyznaczać ceny na wszystkie, lub niektóre przedmioty powszedniego użytku, wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia, po wysłuchaniu opinii miejscowej komisji do badania cen. Wyznaczać ceny można tylko na te rodzaje (gatunki) przedmiotów, które na miejscowym rynku są masowo spożywane (użytkowane).

Co do cen na odzież i obuwie, to mogą być wyznaczane ceny jedynie na odzież i obuwie robocze gotowe, t. j. niewykonane bezpośrednio na zamówienie zużywającego.

Zarząd gminy jest obowiązany powziąć uchwałę co do potrzeby wyznaczania cen również na wniosek miejscowych zrzeszeń spożywców i organizacji zawodowych.

§ 3. W razie powzięcia przez zarząd gminy uchwały o wyznaczeniu cen winien on powołać komisję do badania cen.

Liczbę członków komisji do badania cen ustala zarząd gminy według własnego uznania. Komisja w żadnym razie nie może liczyć mniej, niż 6 członków i winna reprezentować w równej ilości z jednej strony rolnictwo, właściwe gałęzie przemysłu (rzemiosł) i handlu, z drugiej zaś spożywców w osobach

przedstawicieli spółdzielni spożywców i związków robotniczych (pracowniczych).

Wojewodowie wskażą zrzeczenia na terenie województwa, które należy wezwać do delegowania reprezentantów do komisji do badania cen.

§ 4. Komisję do badania cen powołuje kierownik zarządu gminy. Na jego wezwanie zrzeczenia, wskazane przez wojewodę, delegują członków komisji i ich zastępców.

W razie niewymienienia delegatów w określonym terminie, lub niedelegowania ich na posiedzenie komisji przez właściwe zrzeczenia, zarząd gminy powołuje według własnego uznania członków komisji, reprezentujących bądź wytwórców, bądź spożywców.

Członkami komisji mogą być nieposzlakowani obywatele gminy.

§ 5. Do zakresu działania komisji do badania cen należy:

- a) opinjowanie, na jakie rodzaje (gatunki) przedmiotów wymienionych w § 1 należy wyznaczać ceny;
- b) opinjowanie o cenach na mąkę, pieczywo, mięso, słoninę, smalec i wyroby masarskie, jako też na odzież i obuwie na zasadzie kosztów produkcji i gospodarczo usprawiedliwionych kosztów wymiany;
- c) sprawdzanie kalkulacji cen składanych komisji przez wytwórców i kupców.

§ 6. Posiedzenie komisji do badania cen zwołuje w miarę potrzeby, lub na żądanie $\frac{1}{3}$ członków komisji, kierownik zarządu gminy, lub jego zastępca, którzy przewodniczą komisji, jednakże nie biorą udziału w głosowaniu.

Przewodniczący komisji zwołuje posiedzenie w ciągu trzech dni od dnia następnego po postawieniu żądania zwołania komisji.

O ile komisja składa się z większej liczby członków, niż z sześciu, to, na mocy uchwalonego przez siebie regulaminu, może obradować w sekcjach po sześciu członków, w których to sekcjach będzie reprezentowane rolnictwo, właściwe gałęzie przemysłu (rzemiosł) i handlu w równej ilości ze spożywcami.

Głosowanie nad wnioskiem co do wysokości cen przedmiotów odbywa się w obecności co najmniej dwóch członków komisji lub sekcji, po jednym z grupy wytwórców (kupców) i spożywców. W razie niedojścia do skutku w pierwszym terminie posiedzenia komisji z powodu braku wskazanego wyżej kompletu wyznacza się niezwłocznie drugi termin posiedzenia, na którym odbywa się głosowanie nawet w obecności dwóch członków komisji lub sekcji, niezależnie od tego, jaką grupę reprezentują.

Uchwała zapada większością głosów członków komisji, lub sekcji, obecnych na posiedzeniu. Protokół komisji, lub sekcji wraz z wnioskiem mniejszości i wynikami odbytego głosowania, winien być przedstawiony zarządowi gminy po ukończeniu obrad.

Komisja może wezwać rzeczoznawców z pośród osób nieposzlakowanych.

§ 7. Zarząd gminy powoła uchwałę o wyznaczeniu ceny na przedmioty objęte jego decyzją

(§ 2 ust. 1) w ciągu dwóch dni od wydania opinii przez komisję. Kierownik zarządu gminy poda wyznaczone ceny do wiadomości publicznej najpóźniej w ciągu następnej doby, przyjętym w danej miejscowości zwyczajem. Ogłoszone w ten sposób ceny obowiązują od dnia następnego po ogłoszeniu i winny być ujawnione we właściwych przedsiębiorstwach handlowych. Dzień i sposób ogłoszenia cen odnotowuje kierownik zarządu gminy, lub jego zastępca na protokole uchwały komisji. Odpis protokołu winien być przesłany do wiadomości władzy nadzorczej gminy.

§ 8. Od uchwały zarządu gminy przysługuje każdemu z członków komisji do badania cen prawo złożenia zażalenia w terminie trzydniowym od daty ogłoszenia uchwały do właściwej władzy nadzorczej, która decyduje ostatecznie. Zażalenie składa się na ręce kierownika zarządu gminy, który przesyła je wraz z protokołami uchwał komisji i zarządu gminy do trzech dni właściwej władzy nadzorczej.

Złożenie zażalenia nie wstrzymuje samo przez się wykonania uchwały zarządu gminy. Jednakże skarżący może się zwrócić do władzy nadzorczej o wstrzymanie wykonania uchwały zarządu gminy, a władza ta może temu zadosyć uczynić, jeśli względy publiczne nie stoją na przeszkodzie.

§ 9. Władza nadzorcza właściwej gminy ma prawo:

- a) polecić zarządowi gminy powzięcie uchwały co do potrzeby wyznaczania cen na wszystkie, lub niektóre artykuły, wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia;
- b) nakazać zarządowi gminy wyznaczanie cen, lub zaniechanie tej czynności;
- c) uchylić uchwałę zarządu gminy z poleceniem powzięcia nowej uchwały na podstawie udzielonych przez władzę nadzorczą wyjaśnień i wskazówek;
- d) rozwiązać komisję, lub sekcję z równoczesnym poleceniem bezzwłocznego powołania nowej komisji lub sekcji w innym składzie członków.

Władza nadzorcza, przed wydaniem decyzji, winna wysłuchać opinii czynników fachowych.

§ 10. Winni żądania, lub pobierania cen wyższych od wyznaczonych w myśl niniejszego rozporządzenia, lub nieujawnienia tych cen ulegną karze według art. 3, 4 i 5 ustawy o zabezpieczeniu podaży przedmiotów powszedniego użytku.

§ 11. Władze administracyjne I-ej instancji, przed wydaniem orzeczeń karnych za przekroczenia, przewidziane niniejszym rozporządzeniem, powinny w każdej sprawie wysłuchać opinii komisji do badania cen, zwołanej w myśl § 3 i 6 niniejszego rozporządzenia. Na posiedzeniu komisji zwołanem dla powzięcia takiej opinii przewodniczy delegat władzy administracyjnej.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem

województwa śląskiego i wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *Al. Skrzyński*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Raczkiewicz*

102.

Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów i Ministra Skarbu

z dnia 18 lutego 1926 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w sprawie wykonania postanowień ustawy z dn. 22 grudnia 1925 r. o środkach zapewnienia równowagi budżetowej w części dotyczącej zmian postanowień rozdziałów 2, 3, 4, 5 i 7 działu F ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska.

Na podstawie art. 19 ustawy z dnia 22 grudnia 1925 r. o środkach zapewnienia równowagi budżetowej (Dz. U. R. P. № 129, poz. 918) zarządza się co następuje:

§ 1. Jeżeli nauczyciel udziela przedmiotów, należących do różnych kategorii (art. art. 34 i 51 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych i wojska — Dz. U. R. P. № 116, poz. 924) to za kategorię zasadniczą, według której oznacza się maksymalną ilość godzin przywiązana do etatu, przyjmuje się kategorię, do której należą te przedmioty, których studjom nauczyciel głównie się oddawał lub z których uzyskał kwalifikacje nauczycielskie, względnie te z pośród nich, dla których obowiązuje mniejsza liczba godzin.

Jeżeli nauczyciel, o którym mowa w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu, udziela lekcji przedmiotów kategorii zasadniczej w ilości godzin nie dosięgającej wymiaru przywiązanego do etatu w tej kategorii, wówczas należy tę ilość godzin uzupełnić równą jej ilością godzin udzielanych przez niego przedmiotów innych kategorii.

Brakującą do wymiaru godzin przywiązanego do etatu, liczbę godzin gimnastyki nauczyciela wychowania fizycznego można uzupełnić godzinami gier i zabaw, prowadzonych przez niego w szkole w godzinach pozaszkolnych.

§ 2. Wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, udzielane przez nauczyciela w szkole, na której etacie pozostaje, w wymiarze ponad 125% ilości godzin przewidzianej dla udzielanego przez niego przedmiotu oraz wynagrodzenie za godziny lekcji, udzielanych w innej szkole przez nauczyciela, który w szkole, na której etacie pozostaje uczy w wymiarze co najmniej 100% ilości godzin, przewidzianej dla udzielanego przez niego przedmiotu — obliczać należy według zasad obowiązujących w stosunku do nauczycieli kontraktowych (względnie nieetatowych).

§ 3. Wynagrodzenie za zajęcia dodatkowe, w szczególności zaś za godziny nadliczbowe, przewidziane w art. art. 36, 53 i 60 ustawy z dnia 9 października 1923 r. ze zmianami, wprowadzonymi artykułem 6 ustawy z dnia 22 grudnia 1925 roku, wypłacać należy co miesiąc zgóry w dwunastu równych ratach.

Nauczyciel zatrudniony w godzinach nadliczbowych przez cały rok szkolny otrzymuje wynagrodzenie za 12 miesięcy.

Nauczyciel zatrudniony w godzinach nadliczbowych nie przez cały rok szkolny, lecz co najmniej przez 5 miesięcy lub przez 1 semestr, o ile chodzi o szkoły o ustroju semestralnym, otrzymuje wynagrodzenie przez liczbę miesięcy o jeden większą od liczby miesięcy, w ciągu których był faktycznie zatrudniony; nauczyciel zaś zatrudniony w godzinach nadliczbowych mniej, niż przez pięć miesięcy, lub mniej, niż przez jeden semestr, otrzymuje wynagrodzenie za tyle miesięcy, przez ile był faktycznie zatrudniony.

Wynagrodzenie za 11-ty i 12-ty miesiąc, przewidziane w ustępie drugim niniejszego paragrafu oraz wynagrodzenie za miesiąc dodatkowy, o którym mowa w ustępie trzecim, określa się w wymiarze, odpowiadającym należności dla danego miesiąca za średnią miesięczną liczbę godzin nadliczbowych w okresie czasu, w ciągu którego nauczyciel był faktycznie zatrudniony.

§ 4. Płatne są tylko godziny zastępstw, które wykraczają poza maksymalną liczbę godzin, przywiązaną do zasadniczej kategorii przedmiotów.

§ 5. Za czas przerwy w zajęciach w godzinach nadliczbowych, trwającej nieprzerwanie dłużej, niż jeden miesiąc, nie należy się nauczycielowi wynagrodzenie za godziny nadliczbowe z wyjątkiem wypadku, gdy przerwa wywołana została chorobą nauczyciela lub zarządzeniem władzy (np. ferjami świątecznymi, zawieszeniem zupełnym lub częściowym nauki w całym zakładzie lub w poszczególnych klasach z powodu epidemii, braku opału i t. p.).

W razie przerwy spowodowanej chorobą nauczyciela lub chorobą zakaźną w jego domu, płaci się wynagrodzenie za godziny nadliczbowe tylko przez miesiąc następujący bezpośrednio po tym, w ciągu którego rozpoczęła się przerwa.

§ 6. Za pełnienie obowiązków kierownika preparandy dolicza się kierownikowi preparandy 30 punktów miesięcznie.

§ 7. Inspektorowie szkolni, zastępcy inspektorów szkolnych i wizytatorowie czynni w chwili wejścia w życie ustawy z dn. 22 grudnia 1925 r. zatrzymują nadal posiadane grupy i szczeble uposażenia z zastosowaniem przepisów art. 6 ustawy z dn. 9 października 1923 r.

Uposażenie inspektorów szkolnych, zastępców inspektorów szkolnych i wizytatorów, mianowanych po dniu wejścia w życie ustawy z dn. 22 grudnia 1925 r. określa się zgodnie z postanowieniami art. 18 ustawy z dn. 9 października 1923 r. przez zaliczenie do grup uposażenia cyfrowo odpowiadających